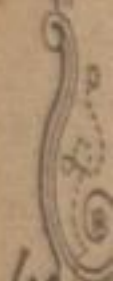

4/8°

1237

48
12

La

V/16

pastyrška luboscz

Jesom Kristuša.

Jadna pschirownoscz.

Do serškego pschestawik

Ch. Schwela.

Nowem Nuppine.

Nakladar J. W. Bergemann.

4/8
1237

5

Ja

in dem heiligen Evangelium Christi

pastyrška luboscz

Jesom Kristuša.

Jadna pschirownoscz.

in dem heiligen Evangelium Christi

Do serškego pschestawitk

Ch. Schwela.

4/8° 1237

Nowem Ruppine.

Nakładar F. W. Bergemann.

Za pastyrška lubosć Jezom Kristuša.

Kas drogowašcho fromny muž do Jerusalema, aby šebe ten rědny tempel hoglědał a tam tomu Bogu Israela še pšchemodlił. Ako won ňedaloko tog šwěteg landu pšches weliku pušćinu žěšcho, huphta won mot nasdala rědneg mkoženza, kotryž s pastyrškim křjom we ruze a hoblazony s rhyneju pastyrškeju draštwu pšches gorny a kupy, pšches šcherne a badałi, pšches toniščeža a kameniščeža chwatašcho. Ako ten drogowař tomu pastyroju bližeji pšchizešcho, hublšcha won s jogo hust ten na wšchykne boki wołajuzy głoš: „Wojzuzka! luba wojzuzka! Te dšy ronichu še jomu pšches tej pšchnej lizy, goruzy snoj kapašcho s jogo zoła, jogo hobližo běšcho mot šchernow s drapane, jogo nose mot kař enow frěsanej, ažo šchykno kšchawěšcho, Ale s jogo hobliža šwěščašcho še taka kšchabnosć, rowno aby won s togo šwěta ňebyl, ale s ňebja.

Ten drogowař žiwašcho še nad takim sjawenim we tej pušćinie, pšchašchašcho jogo a žašcho: „zogodla ty plazošch, luby pastyr? Zogdla wižim ja šchi tač tužnego a sdychuzego?“ — Ten pastyr řaknu: „Dch, ňedejač ja plakašch, gaž ja namašach ňamgu, zož s tač welikeju prozu pytam.“ — Ten drogowař pšchašcha: „Kač pšchizošch ty tudy do teje pušćiny? Zo pytašch ty tač požedajuzy? Za deře po-

snajom, až ty huščeg rodu ſy, ako te paſtyře teje puſcžiny, a až ty lepſchemu landu ako měſtnik pſchiſtluſčajſč.

Paſtyr: Mój luby woſčz jo jadnu wojzku ſgubił; wona jo jomu hubegnula a błuži něto tudy we tej weličej puſcžine hočoło. Wot mojeg woſčza hupoſłany, ju pytat, noč ja perwej pſched nim ſe pokaſaſč, až ju namaſał ſom a ju jomu ſaſej pſchinaſčz mogu. Za ju pytam južo dlužno a namgu ju namaſaſč; kaž ty wižiſč, ſom mojej noſe ſebe južo wotſchiſčzaj, ſom čamny a wělgi hobtužony; ale ja nēglėdam na wžednu prozu daniž bol, gaby jano tu wojzku ſaſej namaſaſč mogaj.

Drogowar: Čto ga jo twoj nan, a čto ſy ty?

Paſtyr: Mój woſčz jo ten nejbogačſčy, možnějſčy a ſčhaſnějſčy werc. Won bydli we tačej huſočnoſcži, kotruž ničt doſtaſč namožo; jogo kralejstwo jo wětſče a ſčhaſnějſče, ako ſčyčne kralejstwa togo ſwėta. A ja ſom jogo jadenporožony ſyn, kotaregož won lubo ma ako ſwojo wočo, kotruž ſ nim gromaže regierujo a ſ nim jadnaku mož a ſčhaſnoſčz ma.

Drogowar: Gaž twoj woſčz tačy bogaty a wělki knėſ jo, zo ga jo jomu na jadnej wejzy lažane? nama wėzej žednyč? — Paſtyr: Mój woſčz ma doſčz rėdomnōw a tač wėle wojzow, až je ničt pſcheližyſč namžo. Won teč nēpoderbi teje ſgubjoneje wojzki; wona jogo nēhuzynižo bogatſčego, daniž čudſčego, ale moj woſčz zo, aby ſčyčno gluzne byčo, zož jomu ſtluſča. Togodla jo won mē pſchiruzyl, aby ja ju jomu tač dlužno pytał, až ju namaſaju a ju ſaſej pſchinaſu; a ja, kotruž ja tu wojzku rowno tač lubo mam, ako moj nan, ſom ſebe pſedkweſel, až nēbdu perwej domoj hyſč, až moju wojzku namaſaju, daži pkaſči, zož zo.

Drogowar: Nama ga twoj woſchz žednych ſlužabnikow, nama howaz nikogo, kotaregož mogał poſtaſch, ako ſwojogo nejluſſchego ſyna? — Paſtyr: Moj woſchz ma doſcz ſlužabnikow, jich towsynt ras towsynt ſtoje pſched jogo ſtołom a milliony jomu poſkušchaju. Ale ta ſgubjona wojzka jo jomu tał luba, na jeje wimoženiu jo jomu tał wele lažane, až won taſe žurne žéto žednomu ſlužabniku pſchiruzhſch nieſcheſcho, ale mé, ſwojog hutſchobne lubowaneg ſyna ł tomu huſwoli. Won teſe ſcheſcho tej wojzhyze ſ tym pokaſaſch, tał lubo won ju ma, tał napſchawdu won ſa jeje wimoženim požeda. Won ſe hubojaſcho, až te ſlužabniki netřebali ſe wo nu doſcz hobſtaraſch, ſ neju doſcz luboſne powedaſch, mogli ju wotzaſchhſch, abo netřebali ſe doſcz wo nu prozowaſch.

Drogowar: Zogodla pał poſczelo ſchi twoj nan tał ſamego? Zogodla nej ſchi žednych ſlužabnikow ł pſchewoženiu ſobu dał? — Paſtyr: Gab ja to požedał, ga by won mé legijony ſwojich mani ſobu dał, ale ja nieſchech žednych pomocnikow, pſcheto ja zu mojomu woſchzu, kotaregož nehugroneze lubuju, to welike wjaſele huzhniſch, až ja ſam tu wojzku namakał a ju jomu ſaſej pſchinaſł. S mojeje ruki dej won ju doſtaſch. Tež mam ja ſam tu wojzku rowno tał lubo ako moj woſchz, a jo mé na nej rowno tał wele lažane, ako jomu. So, ja zu tej wojzhy pokaſaſch, tał žurne ja ſe pilnuju, aby ju humogł a ſledł pſchinaſł.

Drogowar: So to juž dlujko, až ty tu ſgubjonu pytaſch? — Paſtyr: So, to jo južo radny zaſ, až ja tudy we tej puſczine hobchadam; ja ſom moju kralojiſku kronu wotpołożyl, ſom ten ſkoſchany ſzeptar ſ tym potykažom, ten knéžarſki purpur ſ tym paſtyrſkim rubom ſamenik; a ja,

Łotrnyž ja ten nejšichabnejšich a nejwětšich šchytnych grodom
šom hobšejžek, droguju něto hokoło bžes gospody, bžes po=
mozy, šom tač chudy, až rafa namam, žož moju głowu
mogak k wotpozynku položyšch; a ja, ten šyn togo nejbo=
gatšchego kněsa, žywim še wot tych darow smilnych luži.
Žo, žesto doščž mé te luže šanizuju a še se mnu gońe; ja
deru še ako ten nejryńšich tych žłoweznych žišči dašč se
šméchom pokšchyšch. To šchytno pak žu ja rad pscheńaščž,
gaž ja moju wojzku šašej namašaju.

Drogowar: Nějšy ga tu wojzku hysčcži niži nadej=
šček? — Pastyr: Ša šom ju wotergi deře š nasdala hu=
pytač; ale wona nej mé dača k šebe pschisch, ale jo psche=
demnu hubegaka, rowno aby ja jeje winik byl. Taki živy,
něpoškušny wjašym mé welgi muzy; mé boli, až ta ša=
šlepjona chužina moju weliku luboščž ša niž ma, mé šani=
zujó. Ša plaku žesto wo ňu, a moja dušča jo hobtužona
až do šn erschi, gaž ja wížim, až wona na moju luboščž
něwéri a še šewšchym k luboščži nědajo gnusch daniž wa=
bišč. Ale weto namgu ja pschestašč, ju lubowašč a
š požednoščžu ju pytašč, ja něwotpozhywam, až ju nama=
šajom, až ja psches moju něsmuzonu luboščž jeje škoščž
pschewińom.

Drogowar: Ale žoga mašč ty wot togo, až šebe tač
wele proze a šiblije gotujošch dla takeje něžekowneje wojze,
kěz twuju luboščž jano šanizujó? Žo jo šchi na takej
tornej a něknizomnej štworšbe lažane? — Pastyr: Niž na=
mam ja ša to; welewězy jano lutne žélo, nusu a šcher=
peńe, kaž ty wížišch. Žedna myšl na šapkašcheńe abo ša=
rownaně mé k tomu něgoni, niž drugeg, ako moja hu=
tšchoba, kěz wot šmilezeje luboščži šcha pléjo. Ša wojzka
teč nej tog nižog godna, nějo niž dobrego šašlužyła. Ale

ja ƚe ńamgu dasch bysch, ja ju muŝym lubowasch, muŝym ƚe nad ńeju smilisch; ja ńamgu wizeŝch, aź wona tať źa-
łoŝna jo, a aź ƚu ŝgubeńu źo. Pla moĵog dobreg woŝchza
by jej tať deře było, tam by wona tať deře była ƚcho-
wana, mogła tať gluzna bysch; — źoź ja ju ńepytam, źo
wona na nimer ƚu ŝgubeńu! Och, gab ta boga ƚuźinka
wéźeła, zo to zo gronisch: nimer ŝgubjonu bysch! niń er
źaloscźisch! Ale wona jo ƚaŝlepjona a ńerosymna, — ja
muŝym ƚe nad ńeju smilisch!

Drogowar: Ale gabu ty ju namakať, ńeby ty ju
ŝchtrofowať a marŝkať; ńeby jej wotŝche ƚłowa dawakať?
— Pastryr: Za deĵak ju marŝkaŝch abo jej ŝchcźokaŝch?
Né, hoboĵnesch ju zu, na moĵej rameni ŝesch a ju ƚytsche
ƚ moĵomu woŝchzu ńaŝcź. Kad zu ja ŝchynne hobiŝcheźtno-
ŝcźi pŝcheńaŝcź, ƚotreź na ƚe ŝeť ƚom, zu ŝchynnu ŝchtrofu
na ƚe ŝesch ƚotruź wona jo ƚaŝluźyła.

Drogowar: Ale zo twoĵ woŝchz? ńebźo ten ju ŝchtro-
fowaŝch a ƚe na ńu marŝchcźisch? — Pastryr: Wéŝcźe niź.
Moĵ dobry woŝchz jo rowno tať myŝlonu, ako ja. Won
buźo ƚe wĵaŝelisch, a joĵo zeťe ƚraleĵstwo ŝ nim, ŝchynne
joĵo pŝchĵaŝchele a ƚłuźabniki budu ƚe radowasch a goŝcźi-
nowasch, a ŝchynno buźo mé napscheshimo ƚwataŝch,
gaź ja pŝchĵdu a gronim: „Wĵaŝelŝcho ƚe ŝe mnu,
pŝcheto ja ƚom tu woĵzku ƚaŝej namakať, ƚenź
ŝgubjona béscho!“ Za ƚaŝlepjona woĵzka ƚe deře boĵ
a jo myŝlona, aź ja abo moĵ woŝchz jej nékaťu ƚŝchĵdu
źhniŝch buźomeĵ, źoź aź ƚe namakaŝch dajo. Ale wona ƚe
moli, a togdla pytam ja ŝ pilnoŝcźu, ƚať jej moĵu luboŝcź
a pŝchĵaŝchelstwo hopoĵaŝaŝch mogakať, ale wona jo torna
a źaŝchyma a ńeŝłucha na moĵ woĵajuzy głoŝ.

Ten drogowar ńamoźaŝcho ƚe doźĵwasch nad taťeju lu-

bošcju a scžerpnošcju a žašcho s gnutym głošom: D ty
 kšchašny šyn tog lepšcheg šchynych nanow, welika jo taka
 lubošcž a dobrotnošcž! Takeg šyna a takeg wošchza nejšom
 ja, lezromnož juž ūele landow pšchchojžich, hyschcži niži
 na semji namakaš, a ūebdu jeju teke niži namakašch. —
 Pastyř: So moj pšchijašchel! saměšcže, samérne ja zéju
 tebe: ja lubuju tu wojzku tak welgi, až ja mojo žyweńe
 rad sašajžik by a ju holowaš a byšo teke s teje jamy tego
 nejgoršchego tigera, abo s tych šubow tog nejzašchńejšchego
 lawa, abo s teje mani tergatyč welkow, abo s teje ruki
 tego nejžiwschego rubjažnika. So, gab ja towsynt žywe-
 ūow mēš, ga kšchel ja towsynt ras humrěšch, gab jan
 moju wojzku pšches to s teje žašcži mogaš huternušch.

Uko ten pastyř take groniš bēšcho, čopi won goruze
 pkašch. Ten drogowař pkašcho šobu a račnu: D ty
 jadenšamy, šcheje čwalby dostojny šyn tog k ūehumy-
 šleńu dobrego wošchza, mogaš jan ty twoju wojzku škeřej
 namakašch! Rad by ja s tobu šchel, twoju wojzku pytaš,
 kotruž ty tak lubo mašch! Ale moja droga wězo mé dalej;
 wostań s Bogom! wostań s Bogom!

Tak rosdželi še ten drogowař se šdsami we wožyma
 wot tog žiwneg mšoženža, kotruž še hyschcži ras hobrošči,
 jomu pšchiwotajuzh: „Dch luby pšchijašchel, ja hopschi-
 šegnu šchi pšchi tej lubošcži mojogo kšchašnego wošchza:
 gaž ty moju wojzku šmašajošch, ga huliz že jej, kak welgi
 ja ju lubuju, kak hutschobńe ja ša ūeju požedam, s kafeju
 prožu ja ju pytam, kak šchešne drogi ja dla ūeje čojžim,
 kak kšchaweze moje žkonki, kak šnojowate mojo hobližo, kak
 čamne mojo ščéto, kak hobtužona moja dušcha dla ūeje jo.
 Groni jej, až ja ju daju na to nejlubošńejšche pšchobnyšch,
 aby še pšchedemnu daniž pšched mojim wošchzom ūebojaka;

mej zomej jej radej ťchťkno wodafch, ťchťknu jeje ťkoscť ťa-
byťch, jano ať ťe namafafch dajo. Groń jej, ať moj
wojchť jo mé hupoťkať, ju pytat, a podarijo jej pťches
mno ťwoju lubofcť, ťwoju gnadu a wodawańe ťchťknych
pťcheťstupnoťcťom, — wona jano dej pťchiťch. Groń jej,
ať dej ťchať lutoťcť ťe mnu méťch; ja ťginu we mojom
ťcherpeńu, mé ťtyťka dla ťeje, ja ťamgu bťeť ťeje wotpo-
zynať namafafch, ťamgu ťe perwej ť mojomu woťchťu ro-
ťchiťch, ať ju namafaju! Poweť jej taťe, gať ju nadejťoťch!

Taťe ťloma ťechu tomu dobroťchiwemu drogowańu ťchťm
wézej ť hutschobe, a won ťeťcho poťny poťedańa ťa teju
wojťku dalej. Na tej bliťchej gore hoglédnu won ťe hťťchcťi
rať ťa tym paťtyńom a wiťeťcho, ťať tenťamy pťches gory
a doťy dalej chwataťcho, zeťo woťajuzy: „Wojťka, luba
wojťka, ťo ga ty ťy? Powť, powť jano na moju paťu,
roťch ťe do mojogo ťlina! ťeboj ťe pťchedemnu, moja
wojťka!“ A wot ťchťknych gorow a golow roťlegaťcho
ten ťynť (Echo): wojťka, wojťka! Tať chojťaťcho ten do-
bry paťtyń po tej weliťkej puťcťińe, a ako won ťchťkne
gory pťchechojťiť, ťchťkne ťkale pťchepťtať, ťchťkne gole pťche-
woťať béťcho, ale ťchťkno podermo, ga pťchedrogowaťcho
won hťťchcťi ťchťkne wťy a méťta tog landu; won pťche-
pťtaťcho ťchťkne domy, pťchaťchaťcho ťchťknych luťi, ťotrychť
ťmafafcho: ťejťcťo moju wojťku wiťeli? Grońťcho jej, ať
ja perwej méra ťamam, ať ju namafaju.

Naťledku pťchiťe ten paťtyń do teje niťny tog méťta
Jerufalema, a lej, tam hupťta won ťwoju wojťku, ale
boťko, we ťaťej ťchachofche! Wona béťcho we tyma ru-
ťoma gorniwych rubjaťnikow, hobdana wot helťkich pťow.
Och, ťať ťabole to tomu lubofcťiwemu paťtyńoju! ťbita
ťtergana, ťchaweza laťaťcho ta boga wojťka néto tam, a

rownož teke tomu głoſu ſwojogo paſtyra kſcheſcho po-
ſluſčna byſch, — wona nêto wêzej namoſaſcho. Zeje
mož bêscho ſe minuſa, k tomu ga nêbêscho jej možno, tym
paſoram tych rubjaſnikow ſe huryšch. Take wîžezh, hob-
ſamknu ten paſtyr, lubej ſwojo žyweêne pſchiſajžîſch, ako
tu bogu wojzku we taſej tſchachofche woſtawiſch, won ſtupi
do ſrêži tych rubjaſnikow a kſcheſcho ju weſeſch. Ale woni
jogo popadnuſchu, bijachu jogo a marſkachu jogo taſ, až
won wêzej žloweſoju rowny nêhuglêdaſcho; a togo niž doſcž,
woni jogo huweſachu, ſtarſkachu jogo do mêſta nuſch, ſe-
ſchcžumachu ten lud na nogo, lazechu jogo k tomu ſudni-
ſoju a groſachu, jogo pſcheſkjaržeze, až jo jim jich wojzku
huſſchadnuſ.

Ako te ſudniki jogo pſchajſchachu, čto jo a wotžo jo
pſchiſcheſ, a won jim ſjawi, až jo ten ſyn jadnogo wêlgi
možnego krala, ga buchu ſchynêne na nogo wêlgi roſgoſone.
Won du wot tych ſudnikow a jich ſluſabnikow ſmêſchony,
bu k žortu ſ purpuroweju draſtwu hoblaſony a ſchernowa
krona bu jomu na glowu ſtawjona, jo, ten huſchj tych ſud-
nikow ſaſuži jogo naſledku k tej nejzaſchênejſchej ſinêrſchi
a da jogo kſchizowaſch. Wetom, ako ten dobry paſtyr we
wêlikej boli tam na kſchizy wiſaſcho, pſchiže ten ſnaty dro-
gowar do Jeruſalema a huphta jogo na kſchizy. Won ſe
powleknu a ſaſcho: „nêjſy ty ten dobry paſtyr, kotaregož
ja we tej puſcžine ſom nadejžcheſ, ſwoju ſgubjonu wojzu
pytajuzeg? Kaſ pſchižož ty how na to mêſto? zo jo ſchi
na kſchizu ſporaſo?“ — Ten dobry paſtyr wotgroni: To
ſta ſe mojeje wojzki dla, kotruž ja we rubjaſnikojſkima
rukoma ſmaſach; ja kſchech ju humoſ, ale wona ſe hope-
raſcho, a taſ buch ja wot mojich winikow pſchîi ety a
kſchizowany.

Drogowar: Ale néto šchaŕ nébžošch ty tu šašlepjonu wojzu wézej lubowasch; jo gabu ty žymy mostaŕ, ga by še wéscže wońu wojebaŕ, by ju we tej žaloscži mostawik, ko-
truž mona taŕ šdobreju wolu hufwolijo? — Ten dobry
pastyr motgroni: Šaŕ by to ja mogaŕ? Moja luboscž
pšchibera we tych bolach šchym wézej. Ša jej wodaju rad,
pšcheto mona newé, zo mé žyni. Togodla šcherpim ja
šchynno rad a woŕam ju hyschcži na šchizy: wojzka, luba
wojzka! So, ja daju mojo žyweńe ša ňu, aby ju humogŕ.

Drogowar: Ale zo to tej wojzy pomožo, gaž ty ňa-
bogi šy? Šaŕ zož ty ju potom hyschcži humoz? — Ten
dobry pastyr: Gaž ja humru, potom akle bužo ta wojzka
hufnasch, šake boli ja jeje dla šom šchepel, šaŕ ja še šom
do šireršchi daŕ, aby jej to žyweńe šwarbowaŕ. Ša budu
pšches Božu moz šašej žymy hordowasch; potom bužo ta
wojza, šaž ja še nažeju, šwjašelim a šwoju hopaznosčž
hoblutujuza, na moj šlin chwataŕsch. Ša budu ju na mojej
rameni šesch a še hutšchobńe wjašeliŕsch. Potom akle budu
ja še rošchich do tog raja mojog woŕchza. Gaž ja do
tam šledŕ pšchidu po taŕ dšujkem pšchezbyŕschu a tu šgubjonu
ale šašej namaŕanu wojzku šobupšchĩnašu, ga bužo to
wjašele mojog woŕchza a šchynnych hobydlařow jogo weli-
šego šralejštwā ňehugrońeže welike byŕsch, a šchynno bužo
še do radowańa a juŕkańa pšchemeniŕsch. Še towsynt raš
towsynt šlužabnikow mojog woŕchza budu potom šebe pšchi-
woŕasch: „Wjašelscho še, pšcheto ta wojzka, šenž
šgubjona béscho, jo šašej namaŕana!“ Ššchafne
šwézeńe budu še potom šwéšchisch we tych hobydleńach
mojog woŕchza a we tych nejdalšchych mroŕach jogo weli-
šego šralejštwā bužo še š towsynt gŕoŕami špiwasch: „Šu-
šoko čwalony buži ten šyn togo woŕchza, šenž

to sgubjone jo sašej namaka! Zescz a chwalba
a halleluja buži tomu synu a tomu woščzu wot
niti ernosczi až do nimernesczi! Amen!"

Rošklazeńe.

Ty bužoš, moj luby lasowař, lažto husnaš, što
ten weliki, možny a dobry kral, što ten sczodry syn a
što ta sgubjona wojza jo. — Dužo pschi lasowanu sy se
myšlil: ten dobry kral ga jo ten huchwalony woščz
naščog kněsa Jesom Kristuša, kotryž te sgubjone a
grěšne žloweki jo tak welgi lubował, až won swojog
jadnog porožoneg syna sa nich dał jo, aby šchynke do nogo
wěreze sgubjone nebyli, ale to nimerne žyweńe měli. To
ńej žeden drugi, ako ten, wot kotaregož ten profeta He-
sekiel (34, 11—16) jo gronił: Tak žejo ten Kněs Kněs:
lej, ja zu se sam mojeje rědomńe gorěj brasch a ju py-
tasch, kaž pastyr swoje wojze pyta, gaž wot jogo rědomńe
sabkuzone sy; ja zu to sgubjone sašej pytasch a to sa-
bluzone sašej roščišch a to frańone sašej hobališč, a to
skabe mozomasch."

A ten syn, kotryž togo woščza wojzku jo tak hutšobńe
lubował, tak pilńe pytał, to ńejo žeden drugi, ako Jesus
Kristus, našch hušočo chwalyony kněs a humožnik, kotryž
gronił jo: „Sa som ten dobry pastyr, kotryž swojo žy-
weńe wostawijo sa swoje wojze“ (Sana 10.), a kotryž
dalej raknu: „Gaby nizi žlowek hundred wojz měl a jedna
wot nich se sabkuzila, toli nemoštawijo won te žewěsch a
žewěschžaset, žo tam na te gory a pyta tu sabkuzonu?“
(Matth. 18, 12.) A ńejo won ten šchafny raj swojogo

wojchza a ſchynne towsynt ras towsynt janželow we niebju
ſpuſchcził, a jo tſchi a tſchizascza lét we tej puſczińe togo
ſwéta, we chudobe, we prozy, we ſanizowanu a nuſy hob-
chadał, aby to ſgubjone pytał a ſbożne zynił! A niejo won
ſe ſa naſ chudych gréſchnikom dał na tſchizu pſchibiſch,
aby my pſches to mot teje nimerneje ſri erſchi humožone
hordowali?

Ta ſgubjona wojza, chto to jo homazej, ako ten zeky
rod tych zlowekow? A nieglédaj na drugich, luby laſowař,
ty ſam ſy ta ſta, błužeza a ſatwaržona duſcha, kenz
ſwojomu dobremu paſtyroju tał wele žaloſczi a nuſe na-
poraka jo? Nejſy ty ſe tał daloko mot twojogo Boga
a knéſa motchylka pſches twoje gréchy, twoju ſwétnu lu-
boſcž, twoju nepoſluſchnoſcž, ſufaloſcž a puchotu, a nie-
ganaſch ty błužeza po tej puſczińe togo ſwéta hokoło? Ty
dajošch jomu noz a žen do twojeje duſche wołaſch:
„wojzka! wojzka!“ twojo huchy jo głuče pſcheshimo jogo
głoſa, twoja huiſchoba jo ſakoſcžona pſcheshimo jogo pyta-
juzeje a žebrezeje luboſczi.

Abu ſy ty juž jogo namařana wojzka? Zujošch ty
jogo ſmileńe? Och, ga žekuj ſe jomu a wjaſel ſe nad
takim dobrym paſtyrom! Wostań pſchi nom a nepytaj
žednogo drugego, nepſcheſtań togo lubowaſch, kenz tebe tał
huiſchobnie jo lubował a jo ſchi ł ſebe ſchegnuł ſ lutneje
dobroſchi.

Nejſyli pał ty ſe hyschczi mot twojeje ſteje drogi ro-
ſchyl, och ga nemotleřaj! chwataj, chwataj hyschczi žinſa,
aby twojomu paſtyru to wjaſele naporak, až ſchi mogak
na ſwojej rameni ſeſch a ſchi koſchysch, ako ſwojo nej-
lubſche. Negron małowéřezy: „Won mé niebžo gorej we-
ſeſch, ja jo iejſom ſaſtlužyl; ja jogo nejſom godny!“

Tak nedejſch ſe myſliſch, daniž groniſch wot taſego paſtyra ako ten jo, kotryž ſawescze wézej ſa tebe zyniſch riamažach, ako zyniſ jo. — Negron teke: „So néga jo won deře ſwoju rédomnu pytaſ, ale néto wézej niž!“ Né, won jo hyschczi žinſa tenſamy ako pſched towsynt lé-tami; jogo pytaſe nama hyschczi žednogo koſza. Huſchej 1800 lét dſujko pyta won ſwoju rédomnu, hyschczi pſcheze roſlega jogo głoſ ſ tych ſchesczijaſkich praſkarnow, roſſchyrá ſe pſches ſchesczijaſke ſchule a pobožne piſma; we wſchakoraſkich gožbach togo žyweſa huſkadujo ſe to ewangeliom, tu ſmeryſch togo pſchawego ſapowédajuze, aby te gréſchniki ſ pokuſche a ſ wére wabjone hordowali.

Hyschczi pſcheze pſchimolajo won pſches ſwoje boty we wſchynnych ſtronach teje ſemje ſchynnym žloweſam: „wojzki, wojzki, roſchzo ſe ſ waſchomu paſtyroju!“

Dch, gaby taki głoſ twojo hucho ſamzone nenamakaſ!
Dch, gaby won kuždy zaſ do twojeje huſchoby ſnel, až ty pſcheminony wot jogo luboſczi twojomu paſtyroju napſchewiwo chwataſ a ſe jomu powdaſ, aby won teke wot tebe groniſch mogaſ: „Wjaſeſcho ſe ſemnu, pſcheto ja ſom moju wojzku, kerž ſgubjona béſcho, ſaſej namakaſ!“
Togdla chwataj, chwataj, chwataj! perwej nežli ten zaſ pſchižo, až ſe bužo ſlyſchajſch: zu poſdže! Amen.

go pa=
ich ia=
éga jo
niz!"
ont lé=
Duischej
pscheze
, ros=
pisma;
ße to
e, abh

oth we
wojzt,

mafak!
el, a3
u na=
te mot
eto ja
afak!"
si ten
l.

Schischczane pła C. Buchbinder a w Nowem Kuppine.

---

ne.

